

[Per Federspiel.]

som udenrigsministeren, at der er en voksende spænding i forholdet nord-syd, og det kan ikke nytte at ignorere denne politiske kendsgerning. Det kan heller ikke nytte at ignorere den kendsgerning, at det, der præger de lande, som vi populært kalder u-landene, er deres trang til frigørelse fra en fortid, som man ikke skal bebrejde nogen, for uden denne fortid havde de ikke i dag været frie, så havde der ikke været noget at være fri for, så havde de ikke nået det udviklingstrin, i hvert fald i Afrika, som de har nået i dag. Men denne fortid bevirker, at der i disse lande er en meget stærk trang til at klare sig selv, til at understrege, at det er disse landes myndigheder, der hersker. Det er dér, det psykologiske spørgsmål viser sig, det er dér, vanskeligheden kan opstå, når folk kommer derud med den bedre viden, de nødvendigvis må have, for hvad skulle de der ellers, hvis ikke der var noget, de vidste bedre end andre? Der kan meget vel opstå konflikter, hvis løsning, som ministeren rigtigt sagde, kræver træning både i sproglig henseende og også i henseende til det pågældende lands skikke, kulturmønster o. s. v.

Derfor tror jeg ikke, man overhovedet, hvis man vil være realistisk, skal stille imod, at disse udsendelser skal omfatte et stort antal personer. Det ærede medlem nævnte ikke noget tal i dag, men jeg mindes, at der ved en tidligere lejlighed her i tinget har været nævnt tal op til en 3.000 unge danske — det var omtrent, hvad vi havde af styrker den 9. april 1940. Hvis det ærede medlem prøvede til dette tal at lægge tilsvarende tal fra de industrielt udviklede lande, ville han nå op på adskillige hundrede tusinde. Jeg gad nok se den politiske virkning, hvis et sådant korstog invaderede u-landene; så ville der for alvor opstå problemer om en nykolonialisme, om en fornyet indtrængen i disse lande, som de vest-europæiske magter for nylig havde forladt.

Jeg tror derfor, det er rigtigt at bringe hele dette spørgsmål ned på et realistisk plan, hvor det kan overskues, og hvor det kan passes ind i rammerne af den gensidighed, som er den eneste mulighed for at afhjælpe denne spænding nord-syd og tillige gøre en indsats for at ophjælpe forholdene i udviklingslandene. Dette kan man natur-

ligvis ikke gøre fra den ene dag til den anden, og måske vil man først kunne se resultater af denne indsats om adskillige generationer. At der er et arbejde her, der skal gøres, er rigtigt, men det må gøres på en realistisk måde, og jeg kan derfor tiltræde det synspunkt, som udenrigsministeren gav udtryk for: at det må ske inden for de rammer, der består, inden for det arbejde, der udføres af Mellempfolkeligt Samvirke. Jeg er ganske enig med det ærede medlem fru Nina Andersen i, at der ikke er behov for yderligere organisationer. Det, der er behov for, er et rent praktisk arbejde, hvor man søger at finde frem til egnede danske, der kan tage ud, når de har den fornødne modenhed og erfaring og virkelig kan være til bistand for disse udviklingslande.

Jeg håber, dette har gjort mit partis standpunkt helt klart. Principielt er jeg enig i, at der her ligger en opgave, som må løses, men jeg tror ikke, den kan løses ud fra de synspunkter, som det ærede medlem hr. Lembourn har givet udtryk for.

Else-Merete Ross: Også jeg håber, at vi en dag vil få en virkelig generel debat om u-landspolitik, om dens indhold, metoder o. s. v., men jeg mener, det i dag må være nødvendigt hovedsagelig at holde sig til en enkelt side, nemlig forslaget om et u-landskorps. Det radikale venstre ser gerne både det tekniske samarbejde med udviklingslandene og Dansk Ungdoms U-landsarbejde udvidet betydeligt. Vi har ikke blot brug for topekspertes, men i høj grad også for folk med mellemuddannelser af praktisk tilsnit, folk, som dels selv kan tage fat, dels ved deres eksempel og instruktion kan give deres færdigheder videre.

Vi er derfor tilhængere af, at Dansk Ungdoms U-landsarbejde får tilslutning fra de bredest mulige kredse af dansk ungdom. Vi mener, at der ud over den store oplysning, der allerede gøres angående forholdene i u-landene, bør gøres endnu mere. Den interesse og forståelse, der allerede er hos de ganske unge, tager vi som et glædeligt tegn på, at der i en materialistisk verden også er ideer og idealer, som betyder noget for dem. Foredrag, studiekredse, kursus og udstillinger afholdes i stigende grad. Vi ser gerne, at denne interesse og forståelse resul-